

Frans Breumelhof schrijft in een aantal columns over zijn belevenissen tijdens de sponsorreis november 2017.

Dit keer:

De onvermijdelijke Nepalese afrikaantjes-slingers, dankbaarheid en verbijstering....

Van het wereldwijde noodhulp budget gaat slechts 1,5 procent naar educatie. In Senegal komen in deze periode de wereldleiders bijeen om te praten over de financiering van onderwijs voor alle kinderen. De feiten - gepresenteerd door het Global Partnership for Education - zijn verbijsterend... 263 miljoen kinderen zijn verstoken van onderwijs. Meisjes uit arme gezinnen missen het vaakst de boot. 400 miljoen schoolgaande kinderen leren niet genoeg om te ontsnappen aan armoede. Het percentage ontwikkelingshulp (wij spreken hier, met één oog veilig dicht voor de realiteit, optimistisch van ontwikkelings samenwerking) van 1,5 % dat naar onderwijs gaat daalt al jaren gestaag en dat terwijl de genoemde aantallen kinderen in enkele jaren in aantal zullen verdubbelen, tot ze de aantallen hebben bereikt van het inwonertal van de VS en EU samen. Daar is ie weer de druppel op de gloeiende plaat!

De ceremonie

In Listikot worden we met onze spullen- niet gehinderd door enig relativering in wereldwijde harde cijfers - hartelijk verwelkomd door het dorp, de onderwijzers, de headmaster, de schoolkokkinnen en natuurlijk in groten getale... de kinderen. Ze komen met bloemenslingers van afrikaantjes en hangen er zoveel om je nek als je kunt dragen. Welkom! Tegelijkertijd worden er met enige plechtigheid welkomstsjaals omgehangen. We zien er dwaas uit en zo voelen we ons ook.

Intussen verbaast het ons dat er zoveel meiden tussen de kinderen zitten. De meisjes hebben, zodra ze een emmer water kunnen sjouwen, de familietradities te trotseren. Daar is de heersende opvatting van oma om weerstand aan te bieden.

"Ik heb dat naar school gaan ook nooit nodig gehad, je moeder ook niet, dus waarom blijf je niet gewoon thuis, er is hier meer dan genoeg te doen". De rest kunt u zelf wel invullen.

Des te verbazingwekkender is het dus al die blije meiden. Vooral als we worden verrast door drie tienermeiden. Uiteraard net op het moment dat we dachten ons -na een uur of drie bloot te hebben gestaan aan onverstaanbaar gekakel in microfoons- in een stil hoekje te doen ontdoen van de man drie kilo aaneengeregen afrikaantjes, die nu ook letterlijk toch echt voor a pain in the neck zorgen.

Dankwoorden

De drie meiden stellen zich – op een duidelijk vooraf ingestudeerde wijze – voor ons op en kwelen in koor: 'thank you very much gentleman from Holland'. Hopelijk- voor het onderwijs- begrijpen ze zelf wat ze zeggen. Voor dat we ze kunnen bedanken voor al de hulde die we niet verdienen stuiven ze luid giechelend terug naar hun vriendinnen en verdwijnen in de massa kinderen die op de been is voor de plechtigheden. Maar, ze waren er! Ze hadden de kluisters van thuis afgeschud en genoten zichtbaar. Geweldig! Bij zoveel vertoon van onverdiende dankbaarheid begonnen de kilo's afrikaantjes steeds meer te knellen. Stiekem afdoen was beledigend. 's Avonds vonden we er pas een plekje voor. Aan de haak van het slaapkamerraam in een voor ons ontruimd klaslokaaltje. We hebbende afrikaantjes uit verlegenheid de volgende dag maar meegenomen in de rugzakken.

De zaadjes gedijen trouwens best in het Hollandse klimaat. Het is een mooie herinnering aan een alles ontwapenend gebaar van hartelijkheid.

Namasté!

Frans Breumelhof, november 2017